

Színház

Faludi Kálmán 10 éves jubileuma

Faludi Kálmán, ez a szó igaz értelmében vett művészember ma elért az első határközhöz. Tíz esztendővel ezelőtt lépett a világot jelentő deszkákra, ahol megteremtett számára minden háber, dícsőség... Pedig nem ide indult, nem a világot jelentő deszkákra, hanem ki a nagyvilágba. Természetudósnak készült. Négy és fél évig járta a világot, kutatott ismeretlen világrészekben, aztán a kormány nemtörődősége derékon törte az ambícióját. Az élményeiből élt után. Újságíró lett és felolvasásokat tartott. Itt utánozta azokat, akikről beszélt és kitünt színészi képessége. Mámoros fővel aláírtak vele egy színházi szerződést s egy este már, tíz évvel ezelőtt a Mádi zsidóban kacagattala a publikumot. Azóta sok város közönségének szerzett sok-sok gyönyörűséget, egyre jobban kibontakozott tehetsége s felkerült oda, ahol osztatlan szeretet és megbecsülés övezi.

Szép volt ma este a jubileumi ünnep. Mindenki ott akart lenni ezen a napon a színházban, hogy részt vegyen a dédelgetett Faludi ünneplésén. Roskadozott a színház a benn szorongó tömegetől, amely virágcsóvet és tapscsóvet borította el a színpadra lépő művészt és ünnepelte hosszan, meleg szeretettel. A Dollárpapát választotta Faludi ez alkalmára s nagyon szerencsésen, mert a meg hatottságtól nem tudott volna mit csinálni könnyed, kacagós szerepben. Az első felvonás után Ujváry Ede dr., a színügyi bizottság elnöke köszöntötte a könynyekig elérékenyült művészt, akit pályatársai és a közönség viharosan ünnepeltek. A közönség szeretete elhalmozta virággal és sok értékes emlékekkel. Kapott ezüst koszorút, papírpénzből, szafaládéból, vöröshagymából és zöldpaprikából font koszorút, cigarettát, dohányt, egy virágkosarat konyakos üveggel stb. stb. Koszorút a következő felírással: „A legifjabb jubilánsnak a mi aranyos Kálmánkánknak sok szeretettel Dirike, Hanka, Andayné, Ivánék, Ladányi, Falus. Szombathely, 1918. júl. 29.” Koszorút ezzel a felírással: „Faludi Kálmán 10 éves jubileumára a szombathelyi leányok és „Ó” 1918. júl. 29.”

Felvonásvégeken percekig tartó taps köszöntötte a jubilánst.

FALUDI KÁLMÁN

Színházi Élet 1924. 37. sz. 55. o.

Színházi Élet 1931. 24. sz. 1. o.

*Szombathelyi Újság
1918. július 30. 3. o. (részlet)*

Fedák Sári ma délután autón Szombathelyre érkezett.

A nagy művésznő két napos szombathelyi vendégszerelése.

Ma délelőtt sűrűn csilingelt a Kovács-szálló telefonja. Majdnem minden második csengésénél egyforma volt a kérdés: Megjött a Zsazsa? De a válasz is egy volt: Nem! Pedig egész délelőtt ráérő embercsoportok jár-káltak a Kovács körül. Várták Szombathely mai szenzációját: a magyar színművészet legcsodásabb tehetségét, a mindenki által csak Zsazsának becézett Fedák Sárít. Már tegnap este elterjedt a hír, hogy Zsazsa a Kovácsban bérelt ki szobákat az első és második emeleten. Valóságos kis lakosztályt, a maga és kísérete számára.

Az új csodáról, Mindszenythy Valentinóról is sokat susogtak, különösen a nők.

De egész délelőtt hiába volt a nagy, ideges várakozás, a nagy Zsazsa csak nem akart megérkezni. Pedig a Somogyi-lársulat tagjai már mind itt voltak. A Kovács-halljában ültek valamennyien és mintha szomorkodtak volna... mert még nem kaptak lákészt. Tőlük tudtuk meg, hogy Zsazsa bizony csak 2 óra fejté érkezik. Addig ugyan hiába várjuk. Elmondják még, hogy Sopronban óriási sikere volt

Zsazsának. Olyan taps volt, amilyet még nem hallottak a soproni színháznak pedig nem egészen fiatal falat. De a Zsazsa ki is tudta csalni az emberekből a tapsot. Nem is csajja, úgy kényszeríti. Mert a jétkes csodálatos. Azt mondják, hogy Szombathelyen még nagyobb sikere lesz. Itt melegebb közönség van.

Ezt mondták a társulat tagjai s most már ők is bejelesek akaratlanul a Zsazsát váró ideges és-türelmetlen várakozásba. Azt tudtuk, hogy autón jön, tehát minden percben itt lehet. Kiálltunk a Kovács elé s úgy vártuk. Minden pompás autó feltűnésénél idegesen felcsillan a szemünk, hátha. De nem. A pompás Cadillac-kocsi nem jött. A percek multak, végre 1 óra után néhány perccel a Kovács-felé futott a hatalmas Cadillac-kocsi. Zsazsa megérkezett. Volt nagy sürgés-forgás. Minden előre volt már készítve s Zsazsa sietett fel szobájába, kipihenni az ut fáradalmait. Kiséreléből azonban hiányzott valaki. Mindszenyly Tibor, a magyar Valentino.

Zsazsa tehát itt van Szombathelyen s ma és holnap este lép fel a Kovács lámpái előtt, két leghíresebb szerepben. Azt hisszük, zsufolt ház előtt.

Vasvármegye 1934. február 27. 4. o. (részlet)

FEDÁK SÁRI
Apollo-Kabaré: „Szép Salamon Sári” (Angelo fotográfiája)

Színházi Élet 1920. 9. sz. 14. o.

*Vasvármegye 1934. február 27. 4. o.
(részlet)*

Felvonásokban bemegyek az öltözőjébe. Egy spanyolfalal alkotott kis szék -- ez Zsazsa öltözője. Meghatottan moolyog, amikor Szombathelyről beszél:

— Mit mondjak Szombathelyről? Gyönyörű, csodás, csodás! És a publikum! Elragadó, nagyszerű, remek! Nem bókólok, csak azt tolmácsolom, amit látok és amit meg kell mondanom: báma'osan fejlődött színházi kultúrája van ennek a városnak, meglesz az a művészi intelligencia. Semmi különbség sincs a szombathelyi és a pesti közönség között és azt hiszem ezzel mjúndat elmondtam!

— Háson a terem, az bizony nem színháznak való! Ilyen remek kultúr város és nincs egy tündes teli színháza. Kár! Pedig mennyire megörömelné az a drága, aranyos közönség.

Szombathelyi utjára tereltem a szót. Felkacag és már meséli a kellemetlen, de szerencsés befejezésű kis kalandját:

— Jaj, tudja nagyon kedves volt. Pápáról elindultunk az autómmal, amint Nyárad körül o'akadtunk egy alapos kis sárba... Szerencsénkra hídát építettek, azok nekijűrköztek munkások voltak a közelben, akik és kitöltik a kőzet a sárból. Adtam nekik szíves koronát és ami azután történt, olyat én még életemben nem láttam. Annnyira megöröndtek annak a pénznek, hogy to'rtak az akadtából éljeztek, futogtek utánunk, kibáltak és ugán'ostak, mint a zaru indiánok.

Jackó Cía.

Csodálatos talentum mutatkozott be az elmúlt héten Szombathely közönségének. Jackó Cía, az Andrássy-uti színház tagja ez a nagyszerű öt éves gyermekművész, aki valósággal extázisba hozta a közönséget. Csodálatos kis teremtés. Annyi rutin, annyi fölényes nyugalom, annyi természetesség van a játékában, hogy nagyon sok felnőtt kollegája tanulhatna tőle. Végtelenül bájos darabban lépett a közönség elé, de értesülésünk szerint a közeljövőben rádupláz minden gyermekszínész teljesítményére, mert a Király-színházban egy, az ő számára írott 3 felvonásos színműben játszik vezetőszerepet. S az az érdekes ebben a kis gyermekben, hogy amennyire komoly színész akkor, amikor játszik, éppen olyan tökéletes gyermek az életben. Hiányzik belőle a gyerekszínészek koraérettsége, ő csak gyerek. Nagyon örülünk, hogy megismerkedhettünk vele és sajnáljuk, hogy már el kell válnunk tőle.

Táltos 1922. február 20. 11. o.

Jackó Cía és Szirmai Albert szigorú levele

Színházi Élet 1921. 25. sz. 25. o.

JACKÓ CIA

Színházi Élet 1924. 37. sz. 48. o.

Kökény Ilona a Kamara Színpadon

A Kamara Színpad eddigi működésére nem huzható rá az a megállapítás: hízagpótló, a téli esték egyhangu malmát elűző s az ember könnyű szórakozást talál benne. A vezetőség minden erejével és képességével egy igazi művészet meghonosítására törekedett s becsüle és munkája során, mondhatnók, célját el is érte. A kezdet nehézségein átesve, mindig jobbat igyekezett nyújtani s most, a mai műsor vendégével is nem kis kedvességgel szolgál közönségének.

Kökény Ilona a vendég, a főváros egyik legnépszerűbb kabaréművésznője. Négy napig marad Szombathelyen: ma és holnap a »Tetemrehívás« című Dugovics bohózatban lép fel, szerdán és csütörtökön pedig a »Julia és Juliska« című Karinthy vígjátékban. Ha tekintetbe vesszük, hogy olyan arák, mint Gergely és

Deák lesznek a partnerei, előrelátható, hogy gyönyörű estéknek nézünk elibe. Egyébként Kökény mindkét műsorban más-más magánszámban is fellép.

A hét során bemutatásra kerülő darabok még: »A sötét szoba«, Balassa Emil színműve; »Visszakérem az iskolapénzemet« Karinthy bohózat; »De profundis«, Balassa dráma Dosztojevskij regénye nyomán; »Halló, te vagy az édes?« vígjáték; pénteken »Edes öregem« operett. A darabok szerepein Szigethy, Kende, Gergely, Déreki osztóznak.

— Halló! Végre! Te vagy ott Ilonkám?

— Szervusz Bócsi! En vagyok. Hallottad mi újság? Még nem?

— Nem tudok semmit! Halló! beszélj!

— Tudod a Békefy, a Kamara Színpad legkedveltebbje, a drága rosszul lázott. Mindig baj volt és...

— Es? Halló!

— Megoperálták. A vakbelet. Rengeteget szenvedett szegény.

— Istenem... ne mond! Szinte én is érzem fájdalmait! Mért nem is küldtem neki egy monoklit a papától...

— Nő végre! Halló! Maga az kedves jó Derék? Istenem, de régen is hallottam a hangját, beszéljen! Halló!!

— Igen én vagyok teljes terjedelemben a Kamara Színpadtól, 15.000 korona gázsz. val erőben, egészségben. Pécsről jöttem, egy hónapig maradtok, igen örülök.

Tájos 1922. január 23.

6-7. o.

Színházi Élet 1913. 38. sz. 13. o. Kökény Ilona

Márkus Emilia vendégszereplése.

— Négy előadás a színházban. —

Szombathely szülötte, az országiszterte ünnepeit nagy magyar színművésznő: P. Márkus Emilia végre, eljött szülőföldjére s hégy estén át szerzett fenséges élvezetet annak a közönségnek, mely mindenkor büszkén vallja őt a magáénak, a maga sorától valónak.

Már régóta vártuk a művésznő vendégszereplését. Szó volt róla az őszzel is, de akkor lesürgönyözött azt a művésznő, míg végre most, a nyár kellő közepén, eljött hozzánk, az ő házába, s eljátszotta nekünk négy leghiresebb szerepét.

Halmay Imre színtársulata a tavaszi szezon befejezése óta a környéken járt, hogy a művésznő érkezésekor a közelben lehessen. A művésznő június 26-án érkezett meg s két estén át vendégszerepelt Kőszegen, nevezetes siker mellett. Kőszegről 28-án jött a társulat drámai személynéje Szombathelyre s legott megkezdte a négy előadásra terjedő ciklust.

Pénteken, június 28-án A bölcső került színpadra. Márkus Emilia ennek a színműnek Laurence szerepében aratta Budapesten legutóbbi zajos sikerét. A darab egyáltalán őneki köszöni sikerét. Nélküle aligha került volna ki a vidékre. Láttuk már a darabot a tavasszal, de akkor csak lefolyni láttuk. Ezuttal meg is értettük, mert a művésznő megértette velünk. Finoman kidolgozott, a legapróbb mozzanatokra kiterjedő figyelem szülte alakítása megismertette velünk a szegény Laurence szerepét. Kívált olragaddán kedves volt, mikor a gyógyuló kis beteg gyermekért aggódott. Az előadás elején hatalmas virágkosarat kapott a művésznő.

Másnap Francillon ment színpadra. Ez egy másik híres alakítása Márkus Emilának. A megcsalt, az őtléltség féltékeny, a tengernyi kint kiálló és csaknem a rossz utra tévedt asszonyt anyai természetességgel játszta, hogy elfeledtük, mintha színházban történnék a dolog.

Vasárnap a leghiresebb Márkus-darab, a „Folt, amely tisztít” került színpadra. A darabot már néhányszor láttuk, még pedig három ízben Angyal Ilkától, kinél jobban Matildét ebben az országban csak Márkus Emilia tudja eljátszani. Rég ismert dolog, hogy Eohegaray drámáját Márkus Emilia vitte sikerre, nélküle tán el is bukott volna a spanyol kegyelmes ur darabja. Sajnálatosul kellett konstatálnunk, hogy a művésznő éppen a nagy hírű alakítását nem mutathatta be teljes mivoltában, minthogy erős köhögésben szenvedett s egyébként sem volt diszponálva. Mindazáltal kiválóan jó volt, mit mi sem bizonyít jobban, mint a függönynek a folytonos gördülése.

Utóljára Gauthier Margitot, a kaméliás hölgyet játszta el a kedves vendég. Mit jegyezzünk meg alakításán? Művészetét bírálunk nem szabad. — tán a toalettjeit irjuk le? Röviden és egyszerűen konstatáljuk, hogy a kaméliás hölgyben ugyanaz a zajos siker volt a művésznő osztályára, mint az előző estéken.

Ezek után meg kell emlékeznünk a környezetről. Hát biz' az kiérdemelte legteljesebb elismerésünket. Elsősorban Déry Béla az, aki kivált a többi közül. A művésznő kedvvel, szeretettel játszott még az ő mellette sem eltörpülő színészzel, kinek vállaira a rendezés gondja is súlyosan nehezedett. A legnagyobb dícséret az ő számára a művésznő nyilatkozata. Azt mondta ugyanis a

vendég, hogy ilyen partnerrel mindenkor szívesen játszik.

Jó öreg Halmay barátunk is kitett magáért. Megtanulta szerepeit s el is mondta azokat, becsülettel, hiven, vitézül! A művésznő bizonyos kedves reminiscenziákról tett említést a vele való játék során. Mi'or ugyanis Márkus Emilia fölkerült az akadémiára, akkor Halmay ott mint végzett növendék működött s egyike volt azoknak, kik a kis 12 éves szőke Márkus Emmácskát a vasmegyei akcentusáról leszoktatták. Régen volt' biz' ez, de a kis szőcske leányból lett világhírű művésznő még sem feledte el, sőt szeretettel gondol rá most is.

Meg kell emlékeznünk T. Konkoly Emiliáról is, aki három ízben lépett föl s kiváló művészi kvalitásokról tett tanúságot A kis Dulich Mariska is mindenkor föltűnt a szereplők között. A többi szereplő dícséretes igyekezettel játszott s egyik sem rontotta a hatást.

Az olvasó, ha majd e sorok végére ér, azt fogja mondani, hogy husz' ez nem szini kritika. Hát bizony nem az! Nem is volt ozélunk Márkus Emilia játékát kritizálni. Nem az ő művészetét megbírálására gyenge tollunk, de a szerénység tesz bennünket tartózkodókká. E helyről hangzottak már el találó, éles, avagy dicséres kritikák, de elül a hang, ha Márkus Emilia lép föl a mi deszkáinkon.

Csak lépjen is föl minél gyakrabban!

A művésznő kedden d. u. a társulattal együtt Sopronba utazott, hol három estén át fog vendégszerepelni.

Vasvármegye 1901. július 3. a. o.

Savariensia
SLH
1406

EMILIA

KERINGŐ

ÁRA: 2 KORONA
SZERZŐI JÖG FENNTARTVA.

P. MÁRKUS EMILIA Ö NAGYSÁGÁNAK
HÓDOLO TISZTELETTEL AJÁNLVA
SZERZÉ
GUTTMANN MIKLÓS

Emilia keringő [nyomtatott kotta]. Szerző Guttmann Miklós. Budapest, [é.n.] (borító)

Baranyi & Fülöp
Kállo

REVOLY

SLH. 1406

EMILIA KERINGŐ.

3

Introduction.

Szerző: Guttman Miklós.

Allegretto di marcia.

ZONGORA.

Andante con moto.

Pesti könyvnyomda r. t. metszése és nyomása.

1827.

Emilia keringő [nyomatott kotta]. Szerző Guttman Miklós. Budapest, [é.n.] 3. o.

Képes Krónika 1928. március 11. (címlap) Márkus Emilia

Megkérdeztem, mit üzen a szombathelyieknek?

— Irja meg kérem, hogy nagyon szeretem őket, mert mikor ott voltam legutólján is elhalmoztak szeretetük minden jelével, de azt a „mondott dolgot ne említse. Hátha megharagusz-nak érte. Különben már nagyon szeretném viszontlátni Szombathelyt, gyermekkoromnak azt a szép, városát és szeretnék visszamenni a szülőföldemre, Vazsmegyébe (azt így mondja: V a z s m e g y e). Én ugyanis életemben mindig szívesen hangoztattam, hogy vazsmegyei vagyok és kezdő színésznő koromban Shakespeare nem egy drámáját adtam elő olyan ékesszóló vasi dialektusban, hogy még a rendező is megrökönydött. Azontul aztán külön vigyáztak is rám. Mondom én mindig szeretettel ragaszkodtam Vasmegyéhez és Szombathelyhez, de, hogy a szombathelyiek is így ragaszkodtak-e hozzám, azt nem tudom.

Nyugatmagyarország 1928. február 6. 4. o. (részlet)

P. MÁRKUS EMÍLIA /1862-1949/

kiváló színművésznőnk mondta egy alkalommal:

- Színpadon a közönség tetszését megnyerni könnyebb, mint megtartani. Az igazat eltalálni könnyebb, mint megtalálni. Könnyebb nagyszerűnek lenni, mint egyszerűnek. De szerepeinkben akként feledni el saját egyéniségünket, hogy szemünk játék közben is mindig önmagunkra legyen fordítva - ez a legnehezebb.

*Apróságok – nagyságokról: híres emberek kis történetei: [anekdota gyűjtemény].
Juhász András gyűjtése. Gyöngyös, 2003. 1. köt. 46. o.*

Színház és mozi.

*Pethes Imre és Jászai Mari
Szombathelyen.*

Az operetthét a legkellemesebb emlékeket hágyhatta a szombathelyi közönség lelkében, amely végre felmelegedett a színház iránt és napról-napra nagyobb számban keresi fel a nyári színház nézőterét. Az igazgatóság igyekszik is a publikum kedvében járni. A múlt héten Emőd Irén és Rohonyi Ilona vendégszereplése volt a nagysikerű színházi esemény. Mivel állandó primadonnát most vidékre kapni nem lehet, a direktció úgy oldotta meg ezt a kérdést, hogy kitűnő vendégművésznöket szerepeltet. A következő héten Pásztor Ferike fog 7 estét át játszani, utána pedig Karácsonyi Ily vendégtársa következnek a Bajadérben.

A mostani színházi hétnek, melyet drámai hétnek is lehet nevezni két nagy magyar művész vendégtársa adja meg művészi szenzációját. Kedden és szerdán lép fel az Aranyemberben, illetve a Hamletben Pethes Imre, a Nemzeti Színház országos hírvé tagja. Pethesről nem kell dicséret sorokat írni. Őt mindenki ismeri az országban. Az a versengés, amely a Hamlet megjátszása körül folyt közte, Odry és Ivánfi között elismerten az ő győzelmével végződött és a szombathelyi publikum a legjobb magyar Hamletet láthatja szerdán este. Ugyanily nagy esemény, vagy talán még nagyobb Jászai Marinak, a világhírű magyar tragikának vendégtársa szombaton és vasárnap Ibsen Kisértetek című darabjában és a Tolonc-ban. Jászai vendégtársa bizonyára legkiemelkedőbb része az egész színházi szezonnak. Hétfőn Schönherr nagyhatású Hit és hazájával kezdődik a színház drámai hete, amelyben Bodonyi nagyszerű játéka fogja gyönyörködtetni a szombathelyi közönséget.

Heti műsor:

Vasárnap: Három a tánc. (Rohonyi Ilona vendégfelléptével).

Hétfő: Hit és haza. (Bodonyi Béla felléptével).

Kedd: Aranyember. (Pethes Imre vendégfelléptével.)

Szerda: Hamlet (Pethes Imre vendégfelléptével).

Csütörtök: Iglói diákok.

Péntek: Az öregúr (Csak felnőtteknek.)

Szombat: Kisértetek. (Jászai Mari vendégfelléptével).

Vasárnap: Tolonc. (Jászai Mari felléptével.)

Színházi Élet 1924. 47. sz. 11. o. Pethes Imre

Vasvármegye 1923. június 10. 3. o.

A FOLYOSÓN OSZTOZKODTAK A GÁZSIN

Somlay Artúr és Szombathely

Gyanítom, csak a szombathelyi Kálvária környékén lakók és a temetőbe buszon járók tudják, hogy Somlay Artúrnak utcája van városunkban. Bennem, valahányszor csak megpillantom a névtáblát, felvetődik a kérdés: miért tartósítja Szombathely e módon is a neves színész nevét? Életrajzában ugyanis semmi kötdés sincs e nyugati véghez, s az úgynevezett nemzeti nagyok közé sem tartozik. Budapesten született és hunyt el. A fővároson kívül tartósan csak Pozsonyban, Kolozsvárott, Kassán, Aradon és Miskolcon járt.

A Kálvária és a Nárai utcákat összekötő utca Somlay előtt Lipp Vilmos nevével. Ő maradandóan beírta nevét megyénk művelődéstörténetébe.

Féltreértés ne legyen: nem utcanév-változtatás szándékával frok. Adalékkal kívánok szolgálni a valamikori döntés indokához, felelevenítem a nagy művész 1925. évi szombathelyi vendégjátékát.

Szombathely színházkulturáját a múlt századtól az egymást váltó vándortársulatok alakították, fejlesztették. A város tehetséges polgárai közül sokan váltak rendszeres színházlátogatókká, ennek ellenére az igazgatókat gyakran szorították anyagi gondok. 1925 nyarán Bodonyi Bélát is. Szombathelyi vendégjátékuk bevétele nem csökkentette, inkább növelte a társulat tagjainak gázi-követelésit.

Bodonyiéknak kapóra jött Somlay Artúr mentőöve. A Renaissance színház turnézó tagjaiból alakult társulatot hozta Szombathelyre. A két igazgató között létrejött megállapodás szerint a 25 százalékkal megemelt jegyrakból befolyt bevétel hatvan százaléka illette Somlayékat.

A Dunántúli Estilap július 15-én harangozza be a fővárosi művészek négy előadásból álló sorozatát. 16-án már hosszabb tudósítást is olvashatunk az „Őszi szerelem” című darab előadásáról. A kritikát író Főhy Ernő alig talál szavakat Somlay játékaának méltatására. A következő nap bemutatott Menyasszonyi fátyol végignézését – Főhy szerint – csak Somlay teljesítménye tette lehetővé.

A két előadás utáni napon jelent meg a következő hír: „Az a szeretetreméltó rokonszenv és jóindulat, melyet Szombathely közönsége...” Somlayékkal szemben tanúsít, arra készíti a fővárosi művészeket, hogy vendégjátékukat meghosszabbítsák. Aztán váratlan dolog történt: ezt a meglepő hírt közölte a Vasvármegye július 18-ai száma: „Somlay Artúr nem tart több előadást Szombathelyen.” A sajtó részletes beszámolójából megtudjuk, hogy Bodonyi nem fizette ki a Somlayékat megillető részt, mire a vendégek mindaddig nem kezdték meg az előadást, míg nem jutottak jogos járandóságukhoz.

Az előadás alatt Bodonyi emberei hangoskodtak. Somlay ezt rendkívül sértőnek találta: „...nem tudom fedezni azt a botrányt, hogy a színtársulat tagjai akkor, amikor én a színpadon játszom, és a közönség áhíttal figyel, a folyosón a gázsín való osztozkodás hevében hajbakapjanak és olyan lármát csapjanak, hogy még én is főlhalljam a színpadra.” Hangsúlyozta, hogy a sértést olyanoktól kapta, akik színésznek számítják magukat.

Ez a botrány volt a tárgya annak a helyi színtársulati ülésnek, amelyen Újváry Ede helyettes polgármester és Somlay Artúr is részt vett. A sajtóbeszámoló szerint a „hat év óta vergődő” Bodonyi megkövette Somlayt és kérte, hogy folytassák előadásait. Somlay kifejtette: ő segíteni jött.

Közben ülésezett a város színtügyi és pénzügyi bizottsága is. Bodonyiéknak segílyt szavaztak meg, s az újabb két évre megkötött szerződésben a vigalmi adó befizetését is elengedték nekik.

Somlayék turnéja is folytatódott. A sajtó 25-én adott hírt a fővárosi színészek elbűcszúsásáról. A turnéjukról megvont mérlegben az újságíró ezt írta: „A szombathelyinél nincs jobb és hálásabb közönség, ha művészi teljesítményt nyújtanak neki.” Ebben a közleményben olvashatunk arról is, hogy Somlayék utolsó előadását ézengéssel kísért felhőszakadás zavarta meg. A nyári színházat megtöltő közönséget az elemi erők félelmetes megnyilvánulása sem tudta távozásra készíteni: a művészet hatása helyhez kötött mindenkit.

A korabeli lapok akkora terjedelemben és dicsőréttel öröklük meg az eseményt, hogy valósnak kell vennünk az előadások rendkívüliségét.

Kuntár Lajos

George, a férj üzleti ügyben keresi fel Johnnt és ott találja a feleségét
Somlay Artúr, Makay Margit és Kovács Károly
Belvárosi Színház „Dzsungel”

George revolvert fog Johnra és a sülét szobá-
ban rá is lő
Kovács Károly és Somlay Artúr
(Foto Express)

Vas Népe 1991. március 1. 8. o.

Színházi Élet 1930. 47. sz. 24. o.